

Довідка
про погодження проєкту рішення «Про перейменування
2-го провулку Добролюбова в місті Коростень без зміни нумерації
будівель »

Проект рішення розроблено: юридичний відділ виконавчого комітету Коростенської міської ради

Виконавець: Камінська Тетяна Анатоліївна, начальник юридичного відділу виконавчого комітету Коростенської міської ради, кабінет №47 вулиця Грушевського, 22, місто Коростень, тел. 9-61-35.

Доповідає на сесії: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Доповідає на засіданнях постійних комісій: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Запросити:

Розсилка: юридичний відділ виконавчого комітету, Заступник міського голови (Корнійчук В.О.), керуючий справами виконкому (Охрімчук А.В.), відділ архітектури, містобудування та земельних ресурсів.

ПОГОДЖЕНО із зауваженнями:

Пояснювальна записка
до проєкту рішення Коростенської міської ради
«Про перейменування 2-го провулку Добролюбова
в місті Коростені без зміни нумерації будівель» (шістнадцята сесія VIII
скликання) від 04.08.2022р.

Заслухавши інформацію робочої групи з підготовки перейменування вулиць та провулків у Коростенській міській територіальній громаді, взявши до уваги Протокол №4 від 21.07.2022р., відповідно до Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки», Закону України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», ст.ст. 1, 7, 8, 9 Закону України «Про географічні назви», Постанови Кабінету Міністрів України від 24.10.2012 року №989 «Про затвердження Порядку проведення громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності, які за ними закріплені, об'єктам права власності, які належать фізичним особам, імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», враховуючи рекомендації постійної комісії з питань законності, правопорядку, прав людини, розвитку громади, депутатської діяльності та етики 2-й провулок Добролюбова в м. Коростені вирішено перейменувати на провулок Христини Сушко без зміни нумерації будівель.

Матеріальні чи інші витрати міського бюджету, щодо прийняття даного рішення складають виготовлення табличок на будинки по вулицям та провулкам.

Сушко Христина Євгенівна, княгиня Трубецька-Долгорука, 09.09.1894, Київ - 07.02.1967, Женева, Швейцарія, — українська військова медикinja, поручниця Армії УНР. Єдина офіцерка в армії Української Народної Республіки. Народилася у Києві, в родині князя Євгена Трубецького. Після закінчення класичної гімназії виїхала до Москви, де з 1914 року навчалась на медичному факультеті Московського університету. Знала кілька іноземних мов (німецьку, французьку, польську), а також українську та російську. З початком Першої світової війни вирушила на Південно-Західний фронт, де працювала медсестрою військового шпиталю. Під час перебування на фронті познайомилася з генералом російської армії князем Миколою Долгоруким, з яким побралася навесні 1915 року.^[2] 26 березня 1917 року народила доньку Світлану,^[2] у зв'язку з чим закінчила службу в російській імператорській армії. Після початку Жовтневого перевороту разом з донькою втікла до Києва. Тут долею Христини Сушко опікувався особисто Симон Петлюра, який був знайомий з родиною Долгоруких з часів своєї праці журналістом у Москві. Задля приховання її належності до російського аристократичного роду Петлюра запропонував Христині взяти вигадане прізвище — Скачківська. Перебуваючи у розташуванні Армії УНР, на початку 1918 року Христина Скачківська повернулася до праці у військовому шпиталі, а згодом у якості військової медикини вступила на службу до корпусу Січових Стрільців. Там познайомилася з полковником Романом Сушком, з яким вони згодом

побралися. 5 червня 1919 р. у ході тяжких боїв під с. Малою Салихою (ст. Пузирки, між Старокостянтиновом і Шепетівкою) потрапила у полон до більшовиків, де зазнала катувань. Вона змогла втекти на даху переповненого більшовиками потяга та повернутися до місця розташування українського війська, де передала військовому командуванню інформацію про розташування більшовицьких частин. 10 липня 1919 року Христина зазнала поранення двома кулеметними кулями в праву руку, проте залишилась в рядах війська, за що одержала подяку в наказі армії. У серпні того ж року, у бої під с. Великою Салихою (напря́м В. Пузирки — Шепетівка) була тяжко контужена, внаслідок чого стався параліч правого боку. Після лікування в 1920 році народила другу доньку Романну та повернулася до лав Армії УНР. Наказом командувача 6-ї Січової стрілецької дивізії Армії УНР полковника Марка Безручка їй було призначено лікаркою 46-го куреня цієї дивізії (ним командував її чоловік). Вже у квітні Дивізія воювала на більшовицькому фронті. У червні 1920 року Сушко отримала тяжкі поранення у живіт і хребет у битві під Пергою (тепер Олевського району Житомирської області). Після остаточного відступу Армії УНР у Польщу, у 1922—1923 роках, Христина Сушко продовжувала обіймати посаду дивізійної лікарки у таборі Щипіорно поблизу Каліша. В цей період Сушко починає брати участь у «Спілці військових інвалідів у таборі інтернованих Щипіорно» (заснована у квітні 1922 року). У липні 1922 року центральне правління Всеукраїнської спілки військових інвалідів доручило Сушко репрезентацію інтересів військових інвалідів у Каліші та Щипіорно, а невдовзі вона була обрана Головою правління таборової Спілки інвалідів. Значною мірою її стараннями була відкрита «Хата інваліда», розрахована на 60 місць. Реєстраційна комісія військ УНР на чолі з генерал-хорунжим Миколою Янчевським у 1922 р. підтвердила статус Христини Сушко в Армії УНР як єдиної жінки-старшини. Умови життя у таборі не сприяли зміцненню здоров'я Сушко. Її фізичний стан погіршувався, з 1923 по 1926 роки лікувалась і відновлювали здатність володіти ногами, втрачену внаслідок поранень. Вступила на навчання до Римського університету та успішно закінчила медичні студії зі спеціальності кардіологія. Приблизно у 1927 році одружилася з італійцем, лікарем Мангері, після чого оселилася в маєтку чоловіка на Сицилії в містечку Таорміна. Згодом вони розлучилися, у 1935 році Христина Сушко з доньками переїхала до Франції і оселилася в Ніцці, де започаткувала власну лікарську практику. Підтримувала активні зв'язки з українським емігрантським та ветеранським середовищем у Європі. У 1932 році особисто познайомилась з лідером ОУН Євгеном Коновальцем. З початком Другої світової війни сліди Христини Сушко губляться, однак зі спогадів очевидців відомо, що у 1945 році вона об'явилася в американській окупаційній зоні Німеччини в однострої лікаря-офіцера армії США під ім'ям Христини Мангері та очолила лікарське обслуговування у таборах для переміщених осіб у Мангаймі, Вюрцбурзі, Ляйпгаймі, Діллінгені і Гюнцбурзі, де у переважній більшості перебували українці. Робота Христини Сушко у таборах для переміщених осіб завершилася, коли Німеччина почала їх ліквідувати в 1950 році. Незадовго після цього вона перебралась на постійне місце проживання до Швейцарії. Померла 7 лютого 1967 року у Женеві, Швейцарія. У Львові та Києві на честь Христини Сушко названі вулиці.

При обговоренні на засіданні робочої групи пропозицію перейменування 2-го провулку Добролюбова в м. Коростені на провулок Христини Сушко підтримали 8 членів робочої групи із 13 присутніх, 5 членів робочої групи утримались.

Начальник юридичного відділу

Т.Камінська